

Het sauve-qui-peut

‘Geleerde lien, verkeerde lien’, als een duveltje-uit-een-doosje schoten die woorden anno dazumal de held van dit verhaal, een Nederlandse airmarshal te binnen, terwijl hij een Costa Ricaanse man, de Dr. Strangelove van de Midden-Oosterse zoöfarmacognosie, met nauwverholten afschuw in zich opnam. Het was een jeroenboschachtige quasimodo, een âme de boue, deze beginvijftiger met zijn glariënde leepogen, een opvallende dalísnor boven zijn dunne lippen met daaronder een vlassige henri-quatere, en zijn couperoseneus geflankeerd door paarsblauwe oogwallen die je op een vriendelijker gezicht draperies d’amour zou hebben genoemd. De man oogde werkelijk als een belialskind uit de gatkant van het leven die net uit de krochten van het jahannam was ontsnapt, als was hij in werkelijkheid slechts na een ge-msn’d bericht door een undercoveragent opgepikt in een safehouse in Talibanistan.

Dankzij zijn naar het Midden-Amerikaanse land geëmigreerde Friese moeder, een matahari die in haar jeugd het traditionele aaisykjen nooit had verzaakt en die altijd feilloos Fryslân boppe! kon roepen en skûtsjesilen kon schrijven, en zijn Zeeuwse vader, een gekrookterieter (of was het een gereformeerdebonder dan wel een lid van de volle-evangeliegemeente?) die eerder getrouwd was geweest met een eva, een evangelisch-luthers lelijkman-kind, was de sjanfoeter strikt genomen van Nederlandsen huize, reden waarom een polderlandse james bond met een licence to kill, slechts uitgerust met een PGP-telefoon en een account op het Tornetwerk van de taliban, hem tijdens een top secret operatie had moeten opsporen in het land der voormalige moedjahedien.

De janongeluk in kwestie moest, ondanks zijn kilkoude voorkomen, een vrouwenmagneet zijn, want hij werd niet alleen vergezeld door een lolita-achtige, zo niet een engelachtige druzische afrodite van Libanese geboorte, zijn smexy echtgenote, maar tevens door een jeugdige kallipygische glamazone van Bonairiaansen huize – vandaar haar Nederlandse paspoort – die nu en dan met smokey eyes naar hem keek. Beide evacuees hadden hun chador afgeworpen toen zij eenmaal in het vliegtuig zaten en verdiepten zich na een kort een-op-eengesprek gedurende een x-aantal minuten in hun lectuur, de een in het verslag van een klinisch-wetenschappelijk onderzoek naar het carpaletunnelsyndroom, de ander in een populairwetenschappelijk essay over long covid, ook wel bekend als het postcovidsyndroom.

De vluchtbewaker, in zijn jeugd afgewezen voor de spionnenschool en dus mislukt als 007, maar niettemin een eersteklas gaapsnaas, zo niet een gluurgrage kijk-in-de-pot, dacht er het zijne van, terwijl hij schijnbaar verdiept in een undergroundlifestyleblad, dat hij als cover-up gebruikte om tijdens deze ordeloze evacuatie beide dames langdurig te kunnen bespioneren, fantaseerde over hun bed- en slaapkamergeheimen, ongetwijfeld een inspiratiebron voor een zinderend rodeoortjesverhaal, die overigens altijd een black box voor hem zouden blijven, net als de precieze verhouding – was het een ménage à trois? – tussen de lorejas en zijn princess charmings.